

Chương 582: Louise von Schwarz Đặt Chân Đến Temple

(Số từ: 4211)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

16:29 PM 11/10/2023

Louise von Schwarz đã nhận được một kỳ nghỉ bất ngờ trong mùa đông

Người đứng trên cô, Quốc Vương và là cha cô, đã ra lệnh cho cô phải nghỉ ngơi.

Trong suốt mùa đông, Quốc Vương của Kernstadt sẽ nắm quyền chỉ huy quân đội.

Tuy nhiên, cô vẫn phải hoàn thành một bàn giao tối thiểu, vì vậy Louise đã mất khá nhiều thời gian để truyền đạt tình hình hiện tại và những vấn đề quan trọng của quân đội Kernstadt.

Sau khi mọi việc bàn giao hoàn tất và Louise đã giao toàn bộ quyền lực cho Quốc Vương, thì đã là đêm khuya, vài ngày sau khi hoàn thành việc bàn giao, trước khi cô cuối cùng có thể đến Thủ đô Đế quốc thông qua điểm quân sự của Lực lượng Đồng minh.

Và vì vậy, tại thời điểm này,

Louise cảm thấy như thể mình hiểu ý nghĩa của việc đầu óc quay cuồng.

Thứ nhất, đây là lần đầu tiên cô đi trên đường phố của Thủ đô Đế quốc, và đó là một đêm tuyết rơi dày đặc.

Trong khi Louise có một số công việc tại Cung điện Hoàng gia, cô chưa bao giờ được phép đi đến Temple.

Vì vậy, Louise không quen thuộc với đường phố của Thủ đô Đế quốc, và những con đường đêm phủ đầy tuyết khiến việc phân biệt nơi này với nơi khác càng trở nên khó khăn hơn.

Và ngay bây giờ, Louise vừa phấn khích vừa bối rối trước tình huống này.

Cô không biết làm thế nào để đối phó với sự tức giận của cha mình, nhưng ban đầu ông đã cam chịu điều đó.

Ông đã chấp nhận sự thật rằng, vì sự hiện diện của Heinrich, Louise cuối cùng sẽ phải giơ tay chống lại em trai của mình như thể đó là một tương lai đã được định trước.

Hơn nữa, một tình huống mà cô thậm chí chưa bao giờ mơ tới đã bất ngờ ập đến.

Louise được bảo đến Temple.

Vì vậy, Louise thấy tình huống này thật ly kỳ, hoang mang, phấn khích và buồn bã một cách kỳ lạ.

Nàng vừa mới tùy hứng đến Thủ đô Đế quốc, chỉ nghe nói nên đi trong chùa nghỉ ngơi.

Louise thực sự cảm thấy mình như một đứa trẻ sau một thời gian dài.

Nói đúng ra, cô không đặc biệt giỏi chỉ đường.

Mặc dù khó có thể nói rằng Louise có khả năng định hướng nhạy bén, nhưng đó là môi trường hoàn hảo để cô bị lạc.

Trên thực tế, Louise thậm chí đã đến Cung điện Hoàng gia, nơi cô không có việc gì, trong khi cố gắng tìm kiếm Temple.

Cuối cùng, cô hỏi các cận vệ Hoàng gia về vị trí của Temple, vì cô có nguy cơ đối mặt với ánh nắng ban mai trên đường phố hoặc trở thành người tuyết giữa tuyết rơi dày.

"Nơi này là Cung điện phía bắc, Temple tọa ở phía nam."

"Ah...?"

Sai lầm của cô không chỉ đơn thuần là đi nhầm đường mà là đi ngược hướng hoàn toàn.

Cuối cùng, Louise lê bước về phía nam của thủ đô.

Đầu tiên, cô phải băng qua sông để tìm Temple.

Niềm tự hào nổi tiếng của Thủ đô Đế quốc, chuyến tàu ma thuật, đã ngừng chạy từ lâu, vì vậy cô không thể dùng nó. "Ngay cả khi nó đang chạy ... mình có thể đã bị lạc nhiều hơn..."

Louise chưa bao giờ đi chuyến tàu ma thuật trước đây. Cô chỉ nghe nói về nó và nhìn thấy nó từ xa một vài lần khi nó phát ra những tiếng động lạ khi di chuyển khi cô đến Thủ đô Đế quốc.

Dù sao đi nữa, đây là trải nghiệm đầu tiên của Louise khi cố gắng tìm đường một mình.

Cảm thấy như một đứa trẻ bị lạc, cô mơ hồ đi về phía nam của Thủ đô Đế quốc.

Chỉ cần Louise có thể tìm đúng phương hướng, cô sẽ có thể tìm được đường đi qua cơn bão tuyết.

Vấn đề chỉ là vậy.

Kết nối phía bắc và phía nam của Thủ đô Đế quốc là hơn 10 cây cầu lớn.

Cô phải băng qua một trong những cây cầu đó để đến được bờ nam.

"..."

Tuy nhiên, Louise không thể nhìn thấy gì do tuyết rơi, vì vậy cô quyết định đi xuống lối đi dạo ven sông lớn Irene.

Trước mắt, Louise có thể nhìn thấy sông lớn Irene đóng băng, được bao phủ bởi một lớp tuyết dày do cái lạnh mùa đông.

Tất nhiên, dòng sông đóng băng có thể được đi bộ qua.

Có cần phải tìm một cây cầu không nhỉ?

Louise chỉ có thể đi bộ qua sông, phải không? Quan tâm làm gì?

'Miễn là mình có thể vượt qua nó...'

Thay vì tìm kiếm một cây cầu, Louise bước xuống dòng sông đóng băng.

Thật bất ngờ, Louise bắt đầu vượt sông lúc nửa đêm.

*Rắc, rắc!

Âm thanh của Công chúa Schwarz bước trên tuyết vang vọng.

Louise đã vấp ngã vài lần khi băng qua sông lớn Irene đóng băng.

*Thud!

"..."

Ngay cả với khả năng giữ thăng bằng siêu hạng của Louise, trượt chân trên một tảng băng phủ đầy tuyết là điều không thể tránh khỏi nếu cô không tập trung.

Louise đứng dậy sau cú ngã, phủi tuyết khỏi hông và liếc nhìn xung quanh, tự hỏi liệu có ai nhìn thấy mình không. Xung quanh không có ai để nhìn cô ngã xuống giữa tầng băng tuyết phủ trắng xóa. Do đó, không ai đã nhìn thấy. Tuy nhiên, với khuôn mặt hơi ửng hồng, Louise bước nhanh như thể cô đang cố chạy trốn. Đương nhiên, Louise đã ngã thêm vài lần nữa.

***

Sau khi băng qua dòng sông đóng băng, Louise đến những con đường phía nam con sông lớn.

Temple và Cung điện Hoàng gia là những tòa nhà có thể được nhìn thấy từ bất cứ đâu trong thành phố, vì chúng nằm trên khu đất hơi cao. Không có gì ngạc nhiên khi chúng được gọi là địa danh của Thủ đô Đế quốc.

Tuy nhiên, cô không thể nhìn thấy Temple hay Cung điện Hoàng gia do tuyết rơi.

Louise đi bộ một lúc.

Louise hỏi mọi người trên những con phố thưa thớt xem Temple ở đâu, vì cơn bão tuyết khiến cô khó tìm đường.

"Đi hướng kia, đi hướng kia."

"Nó có xa đây không...?"

Không thể hoàn toàn trang trọng hoặc sử dụng giọng điệu mệnh lệnh, Louise chỉ có thể xoay xở với một câu hỏi được diễn đạt một cách vụng về.

"Ừm... Cô sẽ phải đi bộ khá nhiều đấy."

Sau khi cung cấp chỉ dẫn, người đó vội vã đi theo con đường riêng của họ.

Louise thấy tình huống của mình thật thú vị, vì cô có vẻ giống như một đứa trẻ bị lạc. Danh hiệu Công chúa và người thừa kế vương quốc số một giống như một giấc mơ xa vời.

Tất nhiên, bên cạnh đó, Louise là một Swordmaster, nhưng kỹ năng đó không giúp ích gì cho việc tìm đường cả.

Tuy nhiên, cô không thể không cảm thấy phấn khích.

Đó là Temple, nơi mà cô đã bị cấm nhìn từ xa.

Khoảnh khắc cô có thể nhìn thấy nơi con trai mình lớn lên đang đến gần, và chỉ điều đó thôi cũng khiến tim Louise đập loạn nhịp.

Tất nhiên, Thủ đô Đế quốc đang ở trong tình trạng tồi tệ, và bầu không khí có thể được cảm nhận ở khắp mọi nơi.

Những con đường đêm đầy tuyết có thể rất đẹp, nhưng thành phố tràn ngập không khí tuyệt vọng và chết chóc.

Nếu Louise đến thăm Thủ đô Đế quốc vào thời điểm tốt đẹp hơn, cô có thể cảm thấy ghen tị, nhưng giờ đây nó là một thành phố của cái chết.

Một vài người đi bộ mà Louise nhìn thấy đang túm tụm lại khi họ di chuyển dọc theo các con phố, và tuyệt tích tự đường như đang dần bóp nghẹt thành phố đến chết.

Tình hình ở thủ đô Kernstadt cũng không khác.

Trên thực tế, bất kể Louise đi đâu, môi trường chắc chắn sẽ tồi tệ hơn Thủ đô Đế quốc, tuy nhiên, việc Thủ đô Đế quốc vẫn giữ được vẻ ngoài của nó có thể đủ để coi đó là một thành phố đáng kinh ngạc.

—Và sau đó.

Louise đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân từ phía xa.

Louise nhanh chóng bước sang một bên, sợ hãi bởi nhóm người đi ngang qua cô trên đường.

'...Cái gì?'

Louise theo bản năng biết từ bước chân và hành vi của họ rằng họ khác nhau.

Những người đã được huấn luyện chiến đấu đã khác ngay từ đầu, không chỉ ở bước chân mà ngay cả sự hiện diện của họ.

Họ biến đi đâu đó mà không thèm liếc nhìn Louise.

Cô không biết điều gì có thể khẩn cấp như vậy, nhưng nó đủ để khiến cô không dám hỏi đường.

Điều gì có thể khiến những hiệp sĩ chuyên nghiệp này di chuyển với vẻ mặt nghiêm túc như vậy vào giữa đêm?

Louise thoát ra khỏi dòng suy nghĩ của mình.

Ưu tiên của cô bây giờ là tìm Temple.

Louise không thể đứng yên, nếu không cô sẽ trở thành một người tuyết thực sự.

***

Khi Louise đi về phía Temple, đêm càng tối và tuyết càng chất thêm.

Điều này chắc chắn dẫn đến một vấn đề.

'Mình đang ở đâu thế này?'

Việc Louise bị lạc là điều không thể tránh khỏi.

Cô biết Temple ở gần, nhưng không còn ai để hỏi đường.

'Mình biết là đang ở gần, mặc dù vậy...'

Louise bước đi không mục đích theo hướng mà cô đã nghe nói là Temple.

Một lúc sau, cuối cùng cô cũng phát hiện ra thứ gì đó bên ngoài lớp tuyết đang rơi.

'Một ánh sáng?'

Nó bật bùng như một ngọn lửa xanh.

'Đó là cái gì?'

Louise chắc chắn sẽ bị lạc và tiếp tục đi lòng vòng với tốc độ này.

Chẳng mấy chốc, Louise không thể không nhận ra ánh sáng xanh đang đến gần là gì.

Đó là một người.

Một người đã kích hoạt [Tăng cường sức mạnh ma thuật].

Ai đó được bao bọc trong ngọn lửa mana màu xanh lam, giúp tăng cường sức mạnh cho cơ thể vật lý của họ, đang tiến lại gần.

Họ không đơn độc, vì có người khác đang ở cùng họ, kéo một thứ gì đó.

Người đang đến gần đang kéo thứ gì đó trông giống như một chiếc xe đẩy.

"Đây có phải là nơi thích hợp không?"

"À, cảm ơn. Chúng ta đã làm được. Hãy đặt nó ở đây."

Bóng người đó đi vào nơi có vẻ giống như một kho hàng trong bóng tối, kéo chiếc xe đẩy.

"Tôi sẽ gặp rắc rối lớn nếu không có cậu."

"Không, dù sao thì tôi cũng đang đi về hướng này. Và làm ơn, hãy cẩn thận với cái lưng của ông."

Louise quan sát cảnh tượng từ xa.

Chàng thanh niên kéo xe, và ông lão.

Rõ ràng là chàng trai trẻ đang giúp đỡ ông lão đó.

Tuy nhiên, Louise không thể không chú ý đến một điều khác về chàng trai trẻ, ngoài khả năng [Tăng cường sức mạnh ma thuật] của anh.

"Tôi muốn báo đáp cậu, nhưng tôi cũng không có gì tốt."

Tay áo bên phải của chàng trai trẻ lỏng lẻo.

"Không! Không sao đâu. Tôi ổn mà, thật đấy."

Louise ở lại gần đó cho đến khi cuộc trao đổi qua lại giữa ông lão đề nghị trả ơn và chàng trai trẻ từ chối kết thúc.

Sau khi ông lão đi vào nhà, chàng trai trẻ quay lại và không tránh khỏi nhìn chăm chăm vào Louise, người đang nhìn anh.

"Cô có cần gì ở tôi không...? Trước đó... Co có sao không...?"

"Um... Uh..."

—Louise von Schwarz.

Công chúa của Hoàng gia Schwarz nói với vẻ mặt đáng thương vô tình.

"Anh có thể ... chỉ cho tôi đường đến ... Temple không?"

Louise không biết nhiều về anh, nhưng anh là người không ngần ngại giúp đỡ người khác mặc dù bản thân không ở trong tình trạng tốt nhất.

Và ngay bây giờ, Louise rất cần sự giúp đỡ đó.

Chàng trai cười rạng rỡ khi nghe yêu cầu của cô.

"Ồ, tôi cũng phải đến đó. Chúng ta hãy đi cùng nhau."

"A, vâng... Cảm ơn!"

Louise vô tình nhảy vào vị trí.

***

Nhờ sự hướng dẫn của Ludwig, Louise đã có thể nhanh chóng đến được Temple.

Đến nơi, cô không khỏi thắc mắc tại sao mình loay hoay tìm đường.

Tất nhiên, cả Ludwig và Louise đều biến thành người tuyết do tuyết rơi.

Louise biết ơn ông trời vì chàng trai trẻ đã xuất hiện đúng lúc, một sinh viên trong Temple thậm chí có thể [Tăng cường sức mạnh ma thuật].

Tuy nhiên, đó không phải là kết thúc của nó.

Temple không phải là một tòa nhà mà là cả một khu vực.

Ngay khi họ bước qua cổng vào, Louise đã chết lặng trước khung cảnh phủ đầy tuyết và khuôn viên rộng lớn của Temple.

Cô đã nhận được sự hướng dẫn từ một sinh viên ở đây. Nhưng cậu sinh viên này sẽ đi con đường của riêng họ, và rồi cô lại lạc lối. Trong khi cô có thể biết đường, Louise vẫn tin rằng mình chắc chắn sẽ bị lạc trên đường đi.

Lạc bên ngoài Temple sẽ chỉ trở thành lạc bên trong đó.

Louise có nên tóm lấy một trong những người bảo vệ Temple không?

Tâm trí của Louise chạy đua.

Nhìn thấy khuôn mặt nhợt nhạt của Louise, Ludwig mỉm cười như thể anh biết cô đang nghĩ gì.

"Bên trong Temple cũng khá rộng. Cô định đi đâu vậy? Tôi sẽ dẫn đường cho."

"Tôi có thể thực sự... thực sự chấp nhận sự giúp đỡ của anh không?"

Mặc dù thái độ của Louise rất lịch sự, khuôn mặt của cô đã tiết lộ niềm vui và sự tuyệt vọng ấy.

"Vâng."

Thật đáng ngạc nhiên khi một người nào đó rất cần sự giúp đỡ lại không ngần ngại giúp đỡ người khác.

"Tôi cần đến một nơi gọi là Ký túc Royal Class... Anh có biết đó là đâu không?"

"...?"

Chàng trai nghiêng đầu trước câu hỏi của cô.

"Anh không biết sao? Thôi, đành chịu..."

"Không, chỉ là nó cùng hướng với tôi... Tôi chỉ hơi ngạc nhiên thôi."

"...?"

"Đi thôi. Tôi sẽ dẫn cô đến đó."

Người mà cô đã hỏi đường cũng có cùng một điểm đến.

Chàng trai trẻ trước mặt cô không phải giáo viên cũng không phải bảo vệ. Vì vậy, anh phải là một sinh viên.

Chỉ khi đó Louise mới nhận ra ống tay áo bên phải trông không của chàng trai trẻ mà cô đã cố ý không hỏi hay nhìn vào.

Louise cũng biết về sự cố đã xảy ra với bạn của con trai mình.

Các bạn cùng lớp đã chết.

Và những câu chuyện của những người bạn cùng lớp bị thương.

"Tên anh là... Ludwig... tình cờ sao?"

"Làm sao cô biết tên của tôi vậy?"

Một người bạn của con trai cô ấy!

"Tôi và Heinrich là m—!"

Louise, quá phấn khích, suýt chút nữa đã nói sai và cắn vào lưỡi mình.

"!!!"

"Cô... Cô không sao chứ?"

Louise đã cắn mạnh đến nỗi chỉ cảm nhận được vị đắng của sắt trong miệng.

***

Ludwig dẫn đường, Louise theo sau.

"Tôi không biết cô là Công chúa... Tôi xin lỗi. Không, ý tôi là, Chỉ huy..."

Nhận ra Louise là chị gái của Heinrich và là Chỉ huy quân sự của Kernstadt, Ludwig vô cùng bối rối. Anh đã nghe nói về Louise, nhưng đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy mặt cô vì anh chưa từng có bất kỳ giao tiếp nào với quân đội Kernstadt.

Louise lắc đầu quày quặt trước lời nói của Ludwig.

"Không, không, không sao đâu. Không cần phải xin lỗi. Tôi mới là người biết ơn. Cậu là bạn của Heinrich..."

Biết rằng người xuất hiện đúng lúc không chỉ là một sinh sinh trong Temple mà còn là bạn của con trai cô, trái tim của Louise càng bay bổng hơn.

Louise lặng lẽ nhìn theo bóng lưng của Ludwig.

Tay áo bên phải của anh bay phấp phới trong gió.

Louise không thể tận mắt chứng kiến sự trưởng thành của Heinrich.

Tuy nhiên, thông qua các báo cáo, cô đã biết về trường học của Heinrich tại Temple và cách anh sống.

Bạn cùng lớp của Heinrich trong Royal Class.

Vì vậy, Louise chắc chắn đã biết về Ludwig, và sau khi chiến tranh bắt đầu, cô càng trở nên thân thiết hơn với anh.

—Ludwig.

Sinh viên năm hai Royal Class, B-11. Về mặt kỹ thuật, một tượng đài với tài năng của anh là [Thế Lực].

Tài năng của Ludwig rất đơn giản, nhưng anh sở hữu một khả năng phi thường để nắm bắt được [Tăng cường sức mạnh ma thuật] ngay cả trước khi học chúng.

Tất nhiên, có thêm ba trường hợp như thế này trong số các sinh viên năm hai của Royal Class, nhưng hai trong số

đó là Ma vương và Anh hùng. Thật thiếu tôn trọng khi thậm chí so sánh họ.

Nếu không vì chiến tranh, Ludwig có thể đã thăng hạng lên Master Class trước khi tốt nghiệp Royal Class.

Nhưng chiến tranh đã cướp đi cánh tay của Ludwig.

Louise có thể nhìn thấy sự cam chịu trong mắt Ludwig, và mặc dù cô không chắc, nhưng cô nghĩ anh vẫn có thể chiến đấu nếu tiếp tục luyện tập và luyện tập trong tình trạng đó.

Vì lý do nào đó, Louise biết sự tuyệt vọng của Ludwig khi nhìn thấy anh ngồi đó, bơ vơ như thể anh đã mất tất cả trong một đêm tuyết rơi khi trận bão tuyết thổi qua.

Chiến tranh cứ lấy đi thứ gì của ai đó.

"Nhân tiện, về chiếc xe lúc nãy...?"

Louise gặp Ludwig lần đầu tiên hôm nay.

Anh bị mất một cánh tay, rút khỏi chiến trường và trở về Temple.

Tuy nhiên, vào ngày tuyết rơi này, cô nhìn thấy anh kéo xe hành lý của một ông già mà cô không quen biết trên phố.

"Ah, ông ấy trượt chân trên tuyết, hình như bị thương ở lưng. Cho nên, tôi đưa ông ấy về nhà..."

"Tôi hiểu rồi..."

Louise mỉm cười khi nhìn Ludwig cúi đầu với một nụ cười gượng gạo.

Có một quy luật là tâm trạng của bất kỳ ai cũng sẽ tốt lên khi họ nhìn thấy ai đó có tấm lòng nhân hậu, đặc biệt nếu chính họ là người được hưởng lợi từ lòng tốt đó.

Và vì thế.

Louise thấy ống tay áo bên phải trống không của Ludwig càng đáng thương và đau lòng hơn.

Ludwig là kiểu người không thể quay lưng lại với một ông lão đang rên rỉ và ngã trên con đường đầy tuyết.

Anh dùng thời gian và sức lực của mình để giúp kéo chiếc xe của ông lão về nhà.

Louise không biết chi tiết về việc Ludwig bị mất cánh tay như thế nào, nhưng cô có vài liên tưởng.

Cô đã nhận được báo cáo rằng anh bị mất cánh tay khi cố gắng cứu một người bạn đang gặp nguy hiểm.

Cuối cùng, việc không thể quay lưng lại với người đang gặp khó khăn đã khiến anh mất đi cánh tay trong thời khắc nghiệt ngã này.

Louise không thể không cảm nhận được sự thật phũ phàng rằng, trong thời đại này, một trái tim quan tâm trở

thành một điểm yếu khi cô nhìn vào ống tay áo trống rỗng của Ludwig.

"Đó là một thời gian buồn."

Trước nhận xét đột ngột của Louise, Ludwig lặng lẽ nhìn cô.

"...Vâng, đúng vậy."

"Nhưng ngay cả trong những lúc như vậy..."

Louise thở ra một hơi trắng xóa trong tuyết rơi.

"Chúng ta hãy cố gắng hết sức để sống sót."

"..."

"Hãy cố gắng hết sức để sống sót."

Trong một thế giới chỉ lấy đi những thứ, bạn không thể đơn giản chấp nhận việc bị cướp.

Trước những lời bất ngờ của Louise, Ludwig lặng lẽ nhìn cô.

"Vâng, chúng ta phải làm thế."

Ludwig mỉm cười, và Louise cũng vậy.

***

Người phụ nữ này đang làm gì ở đây?

Tại sao cô ấy lại đến đây?

"Chị của cậu sao?"

Heinrich tái mặt khi nhìn thấy vị khách bất ngờ nhảy dựng lên khỏi chỗ ngồi của mình. Giật mình, Ellen, người đang ngồi bên cửa sổ vuốt ve con mèo, nhanh chóng nhảy xuống.

—Louise von Schwarz.

Một người không ngờ lại xuất hiện ở nơi này.

"Tôi cũng định nghỉ ngơi ở Temple trong suốt mùa đông."

"Chị cũng vậy ư...?"

"Đúng vậy."

Louise nói một cách cứng nhắc với Heinrich, như thường lệ.

Không, chị không thể giải thích thêm một chút được sao?

Bất kể Heinrich có sững sốt hay không, Louise vẫn nhìn Ellen.

"Đây không phải là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, nhưng tôi nghĩ đây là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau như thế này..."

"Xin chào."

Thay vì chào cô với tư cách một Công chúa kiêm Chỉ huy quân sự của Kernstadt, Ellen khẽ cúi đầu như thể chào một người chị của một người bạn.

Tiếp theo, Louise nhìn tôi, ngồi yên lặng trên bậc cửa sổ.

"Đây là con mèo đó sao?"

Louise có biết về con mèo xuất hiện ở nơi đóng quân của Hoàng gia không? Louise dường như không quá sốc hay ngạc nhiên khi nhìn thấy con mèo đen.

"Vâng."

Ellen bế tôi về phía Louise như thể mời cô chạm vào tôi.

Chuyện gì đây?

Bây giờ em đang coi anh như một phương tiện để nói chuyện với người lạ sao?

Vâng, đó là thuận tiện.

Louise lơ đãng nhìn chăm chăm vào con mèo được tặng (tôi) rồi nhẹ nhàng xoa đầu tôi. Có cảm giác như cô làm vậy vì phép lịch sự.

"..."

"..."

Khi Louise vuốt ve tôi vài lần, Ellen nhìn cô ấy chăm chăm. Không chỉ nhìn chăm chăm, mà là nhìn chăm chăm một cách mãnh liệt.

Nó thế nào?

Cô bé của chúng tôi thế nào?

Nói cho cho tôi nhanh nào.

Nói với tôi rằng nó dễ thương nào.

Dục vọng của nàng hiện rõ một cách trắng trợn trong mắt nàng.

Louise có vẻ hơi xấu hổ trước cái nhìn của Ellen.

"Ừm... Nó, nó thật dễ thương..."

"Phải chứ?"

Ellen, người miễn cưỡng thừa nhận, cù mạnh vào đầu tôi.

Biểu hiện của Louise trở nên khá đặc biệt khi cô quan sát Ellen.

Dù họ không phải là người xa lạ nhưng họ chưa từng nói chuyện trước đây nên Louise không biết Ellen là người như thế nào.

Nhưng một Anh hùng lại khoe mèo?

Cô ấy thất vọng hay cô ấy nghĩ nó giống con người?

Bất kể hành vi của Ellen như thế nào, Heinrich vẫn ở trong trạng thái nửa hoang mang.

"Chị... Chuyện gì vậy...?"

"Tôi được yêu cầu ở trong phòng A-1. Đó là ở đâu?"

Dù sao, tại sao người này lại ở đây?

Hiện tại, Temple không ở trong tình trạng mà bất kỳ ai cũng có thể được nhận vào, và Louise von Schwarz chắc chắn không phải chỉ có một người.

Bertus hẳn đã cấp quyền truy cập cho cô.

Việc Louise được phép vào Temple có nghĩa là gì?

Louise được phép ở trong phòng A-1 của ký túc xá năm hai.

Trớ trêu thay, căn phòng đó từng được Hoàng đế sử dụng trong thời gian ở Temple.

Để đổi lấy việc Quốc Vương của Kernstadt nắm quyền chỉ huy quân sự trong mùa đông, Louise phải trải qua một kỳ nghỉ dài tại Temple.

Heinrich chết lặng trước tình huống bất ngờ này, trong khi Louise tò mò nhìn xung quanh.

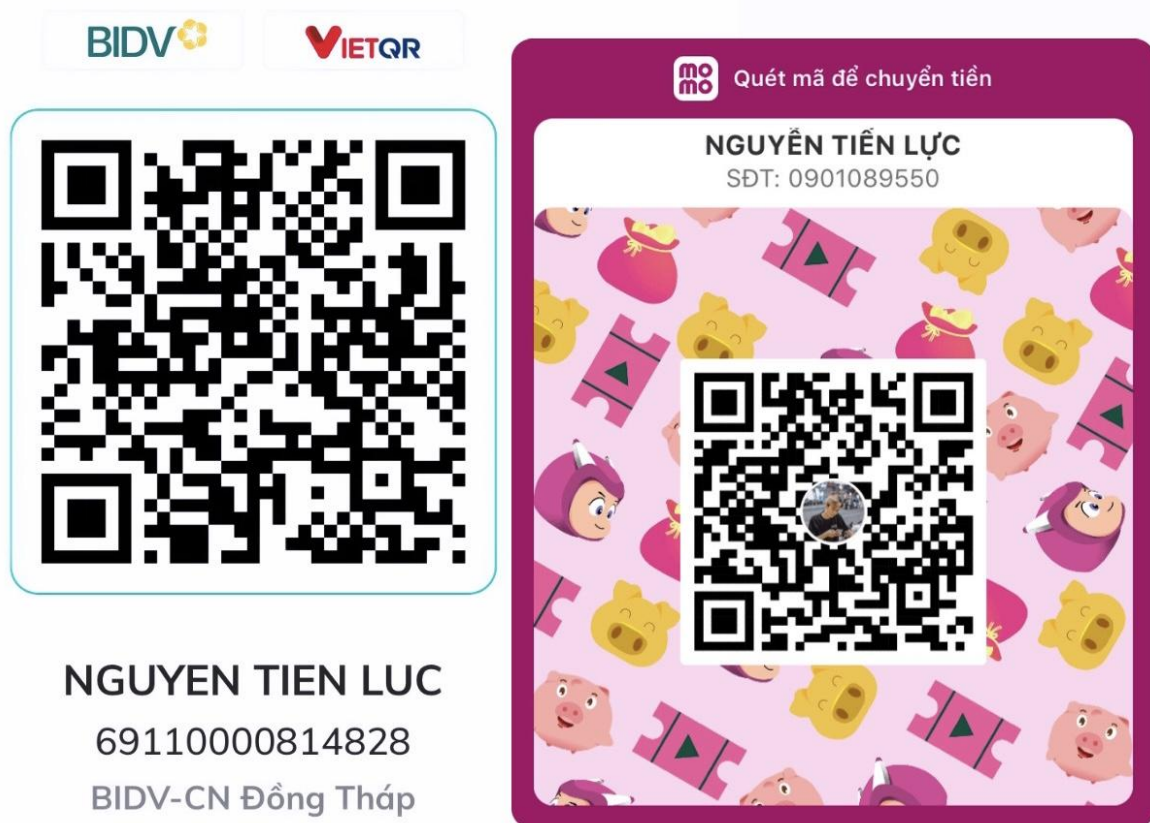
"Nơi này là Temple..."

Cho dù so sánh nó với Học viện của Kernstadt hay cảm thấy một tình cảm hoàn toàn khác, Louise có vẻ khá phấn khích, ngay cả với vẻ mặt nghiêm khắc của cô.

Heinrich, đề nghị hướng dẫn cô đi vòng quanh ký túc xá của Royal Class, đã biến mất cùng Louise ở đâu đó. Trong khi đó, Ellen đang nhìn tuyệt rơi nhẹ nhàng bên ngoài cửa sổ.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỨNG
HỘ TÔI QUA:

Thanks For Reading